

Mormăind niște scuze în timp ce își croiește drum printre mamele ghemuite sau întinse pe jos, doctorul Poole o urmează.

Polly stă pe un sac plin cu paie, lângă ceea ce era odinioară ghișeul casierei. E o fată de optsprezece sau nouăsprezece ani, micuță și fragilă, cu craniul ras ca al unui criminal pregătit pentru execuție. Are un chip a cărui frumusețe stă în osatura fină și în ochii mari și luminoși. Ochii aceia se ridică acum cu o expresie de uimire rănită către fața Loolei, iar de la fața Loolei se mută lipsiți de curiozitate, aproape lipsiți și de înțelegere, către cea a străinului care o însoțește.

— Draga mea!

Loola se apleacă să-și sărute prietena. NU NU, din perspectiva doctorului Poole. Apoi se așază lângă Polly și o cuprinde încurajator cu un braț. Polly își îngroapă fața în scobitura umărului ei și amândouă se pun pe plâns. Molipsindu-se de mâhnirea lor, micul monstru din brațele lui Polly se trezește și scoate un țipăt slab de nemulțumire. Polly ridică fruntea de pe umărul prietenei sale și, cu fața încă udă de lacrimi, privește în jos la copilul diform, apoi își descheie cămașa și, împingând într-o parte unul dintre NU-urile stacojii, îi dă sânul. Cu o foame aproape frenetică, micuțul începe să sugă.

— Îl iubesc, suspină Polly. Nu vreau să-l omoare.

— Draga mea – doar atât reușește Loola să-i spună.
Draga mea!

E întreruptă de o voce puternică.

— Tăceți acolo! Liniște!

Alte voci preiau refrenul.

— Liniște!

— Tăceți acolo!

— Liniște, liniște!

În vestibul încetează brusc orice discuție și se instalează o lungă tăcere în mijlocul așteptării generale. Apoi suflă un corn și o altă voce straniu de infantilă, dar plină de importanță, anunță:

— Eminența Sa, Arhivicarul lui Belial, Suveran al Pământului, Primat al Californiei, Slujitor al Proletariatului, Episcop al Hollywoodului.

Plan general cu scara principală a hotelului. Se vede cum Arhivicarul, înveșmântat într-o robă lungă din piei de capre anglo-nubiene și purtând o coroană aurită decorată cu patru coarne înalte și ascuțite, coboară maiestuos. Un acolit îi ține deasupra capului o umbrelă enormă din piele de capră, iar în urma lui vin douăzeci sau treizeci de demnitari bisericești cu ranguri mergând de la Patriarhi cu trei coarne până la Prezbiteri cu un singur corn sau la Aspiranți fără coarne. Se vede limpede că toată lumea, de la Arhivicar în jos, e bărbierită, asudată și cu fundul lătăreț, iar de fiecare dată când vorbește vreunul, vocea îi sună ca un flaut contralto.

Șeful se dă jos din lectică și înaintează ca să întâmpine încarnarea autorității spirituale.

REZONEURUL

Biserică și Stat

Lăcomie și Ură:

Două persoane-babuin

Într-o Gorilă Supremă.

Șeful înclină din cap respectuos. Arhivicarul își ridică mâinile la tiară, atinge cele două coarne din față, după care își lipește de fruntea Șefului degetele încărcate spiritual.

— Fie să nu ajungi niciodată tras în Coarnele Sale.

— Amin, întărește Șeful.

Apoi se îndreaptă de spate și își schimbă brusc tonul pios într-unul energic, de om pus pe treabă.

— E totul în ordine pentru diseară? întreabă el.

Cu vocea unui băiețel de zece ani, dar cu mieroșenia prolixă și polisilabică a unui cleric veteran, obișnuit de multă vreme să joace rolul de ființă superioară separată de semenii ei și deasupra lor, Arhivicarul îi răspunde că totul merge strună. Supravegheată personal de Inchi-zitorul cu Trei Coarne și de Patriarhul Pasadenei, o ceată de credincioși Familiari¹ și Aspiranți a călătorit de la o așezare la alta, făcând recensământul anual. Fiecare mamă

---

1. Familiarii (*familiares*, în limba spaniolă): reprezentanți ai personalului auxiliar laic angajat de Sfântul Oficiu pentru a îndeplini diverse însărcinări „tehnice“, de la aducerea la judecată a celor învinuiți de inchizitori până la apărarea

de monstru a fost luată în evidență. S-au ras capete și s-au administrat biciuirile preliminare. La momentul acela, toate vinovatele erau transportate către cele trei Centre de Purificare: de la Riverside, San Diego și Los Angeles. S-au pregătit cuțitele și mădulele de taur sfințite și, cu voia lui Belial, ceremoniile vor începe la ora programată. Purificarea pământului ar trebui să ia sfârșit înainte de următorul răsărit de soare.

Arhivicarul face din nou semnul coarnelor, apoi păstrează câteva clipe de tăcere evocatoare. Când redeschide ochii, se întoarce către clericii din alaiul său.

— Mergeți la cele rase, chițăie el, luați vasele acestea pângărite, aceste mărturii vii ale dușmăniei lui Belial, și duceți-le la locul de ocară.

O duzină de Prezbiteri și Aspiranți se grăbesc să coboare treptele și să pătrundă în mulțimea de mame.

— Dați-i zor, dați-i zor!

— În numele lui Belial!

Încet, fără tragere de inimă, femeile tunse la piele se ridică în picioare. Cu micile lor poveri diforme strânse la pieptul greu de lapte, pornesc către ușă într-o tăcere care exprimă nefericirea mai dureros decât orice țipăt.

Plan mediu cu Polly stând pe sacul ei de paie. Un tânăr Aspirant se apropie și o saltă brutal în picioare.

— Sus! răcnește el cu glasul unui copil furios și răutăcios. Ridică-te, prăsitoare de murdărie!

---

cu arma a inchizitorilor în teritoriu sau la supravegherea și raportarea posibililor eretici.

Și o plesnește peste față. Strângându-se toată ca să se ferească de o nouă lovitură, Polly pleacă aproape în fugă să li se alăture celorlalte victime de lângă intrare.

Fondu către un cer de noapte, cu stele printre bancuri de nori și o lună în ultimul pătrar care a coborât deja la vest. După un lung moment de liniște, auzim zgomotul unei psalmodieri îndepărtate. Treptat se transformă în cuvinte articulate, „Glorie lui Belial, lui Belial în locurile preajoase“, repetate iar și iar.

REZONEURUL

La trei centimetri de ochi, laba neagră a maimuței
Eclipsează stelele, luna, ba chiar și
Spațiul însuși. Cinci degete împuțite
Sunt Lumea întreagă.

Conturul unei mâini de babuin înaintază către cameră, se lățește tot mai mult și mai amenințător și în cele din urmă scufundă totul în beznă.

Camera ne prezintă interiorul amfiteatrului din Los Angeles. La lumina fumurie și intermitentă a torțelor, vedem chipurile participanților la o adunare măreață. Rânduri peste rânduri, ca o masă de garguie, împroșcând credința fără teme, surescitarea subumană, imbecilitatea colectivă care sunt produsele religiei ritualizate – împroșcându-le din găvanele negre ale ochilor, din nările fremătătoare, din gura întredeschisă, în timp ce psalmodierea

continuă monoton: „Glorie lui Belial, lui Belial în locurile preajoase“. Mai jos, în arenă, sute de fete și femei rase în cap, fiecare ținându-și în brațe micul monstru, îngenunchează în fața treptelor Marelui Altar. Inspirând spaimă și venerație în sfilele lor din blană anglo-nubiană, cu coarnele aurite pe tiare, Patriarhi și Arhimandriți, Prezbiteri și Aspiranți așteaptă împărțiți în două grupuri în capul scării altarului, psalmodiind antifonic cu voci înalte, pe ritmul unor flaute de os și al unei baterii de xilofone.

SEMICORUL I

Glorie lui Belial,

SEMICORUL II

Lui Belial în locurile preajoase!

Apoi, după o pauză, linia melodică se schimbă și începe o nouă etapă a slujbei religioase.

SEMICORUL I

E lucru groaznic,

SEMICORUL II

Groaznic, groaznic,

SEMICORUL I

Să cazi în mâinile,